

DILLUNS

Del passat i la nostàlgia.

Antoni Dalmases

El Dream-Team

Contra el que la gent sol creure, tenir una certa edat presenta un bon seguit d'avantatges. Si, a més d'anar sumant anys, un hom no perd la memòria i mira de preservar tan intacte com li és possible el sentit comú, és molt més fàcil aguantar el present i, potser, en cas de ser optimista, pensar en el futur.

La gent jove ho té més fotut, és clar, perquè el seu temps és l'"ara" i els crema a les mans. Deu ser insuportable, constatar que hi ha el present que hi ha, amb una realitat immediata que es desfà com cendra als nas-

sos, i que el futur només és un forat negre espantós. Si no s'ha tingut una formació intel·lectual una mica sòlida, si no s'ha exercitat la ironia distanciadora i el relativisme, potser sigui fins a cert punt comprensible i tot que es rapin el cap, es posin una argolla a l'orella i busquin consol en les discoteques i en els crits corals a ramats: al cap i a la fi, deu ser l'única manera que els permet ser "massa", sentir-se acomboiats per la multitud i formar part d'un col·lectiu amb uns ideals (rupestres, sí, però què hi farem, si és tot el que hi ha!) que no els demanen altres fidelitats que saltar i suar.

El jovent, pobrets!, que han viscut tota la vida sota les presidències de Pujol i Núñez (la de Gaspart és Rambo II), deuen estar convençuts que els destins d'un país només es poden regir d'aquesta manera que, per citar el clàssic, definiríem amb aquells versos de **La vaca cega**: "Topant de cap en una i altra soca". (I si cito l'avi Maragall és perquè sa mare era de Sabadell i defineix la realitat amb precisió; no pas perquè pensí que el seu nét pugui orientar millor la cosa...).

Aquesta joventut que, de petits, quan van començar a acudir a l'estadi, es van acostumar a guanyar les lligues una darrera l'altra i a creure que el futbol era aquell joc tan sen-

JOIERIA SENSERRICH

de Teresa Senserrich
CASA FUNDADA EN 1882

Sant Quirze, 17 • Tel. 93 725 75 96
08201 SABADELL

JJA COMERCIAL ALEMANY

CENTRE DE JARDINERIA,
AGRICULTURA i FORESTAL
Tallers i serveis postvenda

Ctra. Barcelona, 22-26
Tel. 93 725 63 95
SABADELL

Interiors

"tot un estil"

MOBLE DISSENY
I DECORACIÓ

Sant Cugat, 11 - SABADELL

zill, eficaç i vistós fet de passades llargues i mil·limètriques que el Txiqui o l'Stoichkov sempre atrapaven o fabricat amb la "croqueta" del Laudrup que arribava fins al Romario perquè, amb malabarisme increïble, suaument, deixés sense cintura tota la defensa del Madrid per fintar el porter sense deixar que la pilota toqués a terra, quan ja feia deu minuts que cantàvem el gol. Són els que quan ens pitaven un penal a favor, sabien que el Koeman el clavaria i que, per tant, ja guanyàvem només començar el partit. Gent mal acostumada, en fi, que, com aquell qui rea, consideraven normal que el Julio Salinas marqués un gol amb el nas o amb el cul o que l'Urruti parés els penals.

Jovenalla, en fi, que han crescut convençuts que teníem un equip de debò i uns criteris del futbol, i que estaven convençuts que els intervals que s'han produït després que el pare Cruyff ens deixés orfes han estat un parèntesi momentani. Un parèntesi, per cert, en el qual s'anaven guanyant coses (mai no prou per estar contents, és cert), malgrat que el joc ja no era allò.

Però ara sembla clar que tothom assumeix que hem tocat fons, que hem anat des de la lenta destrucció del joc fins a la destrucció total del mínim concepte de futbol, passant per totes les fases que ens han conduït a la derrota total d'enguany. I pensar que ens queixàvem del Robson! I pensar que tots creïem que el Van Gaal era un dictadoret dolent! Ja veieu on hem arribat, ara...

Què ens queda, doncs, avui, en aquest present tristíssim? Després de veure com equips sense solta ni volta s'emporten els punts de l'estadi amb una facilitat pasmosa, sotmesos al fatalisme de la frase cèlebre –"el futbol és així"– jornada rere jornada, què ens queda?

És aquí on l'edat ens pot salvar. Treure l'àlbum de cromos i recordar moments estelars, jugades màgiques de tirallínies i aquella facilitat de joc i caramboles que ens anaven donant títols a raig.

Què ha passat?, preguntem girant les pàgines de la història. Ens han passat moltes coses i poques de bones. D'entrada jo diria que han desaparegut els futbolistes de debò, els genis de la pilota que combinaven la inspiració amb la fúria. Hem anat cedint als capricis de la moda, hem oblidat que el futbol és un joc que es juga per les bandes, amb rapidesa i de cara a barraca, on sempre hi ha d'haver algú amb ganes d'entrar en cos i ànima a la porteria. Hem anat acceptant que l'equip està format per un tipus a sota els pals, i nou servevents que corren per tirar-li la pilota al "geni" de torn perquè marqui. Ens hi vam acostumar quan vam fitzar el Ronaldo, aquella mena de conill que algú va anomenar "jugador de dibuixos animats", perquè ell sol, a empentes i rodolons, amb una estranya sort i habilitat, anava rifant contraris i moltes vegades marcava.

Quan allò ens va començar a semblar bé, vam iniciar les excavacions de la tomba on ara criem malves. La tàctica "tots per un i un que s'ho faci" va durar un any i cada vegada que l'hem intentada recordar ha fet figa. El Rivaldo no és el Ronaldo, no; ni el Ronaldo no és el Romario ni ho serà mai, de cap de les maneres. Però, sobretot, cap dels acòlits que ara fixem té res a veure amb el Txiqui, el Bakero, l'Stoichkov, el Goico o el Laudrup. I aquests ja només els podem mirar en els cromos o en aquest programa de nostàlgies que, amb

intencions benèfiques, ofereix a la matinada dels caps de setmana TV3, que es diu "Futbol de somni", perquè anem a dormir i puguem somniar en el que era i ja no és.

Vam tenir un passat –els vídeos i els cromos ho corroboren–, estem tenint un present i alguns creuen que hi haurà un futur, malgrat ignorar en quin estat es produirà. Mentre no hi hagi un replantejament total, absolut, de la cosa, és difícil de dir quant temps durarà la travessa del desert, conduït per una multitudinària junta directiva que ha aconseguit, no només que el Madrid ens vagi birlant jugadors i que gairebé tots els equips i equipets de les Espanyes que ens guanyen a casa tinguin ali-neacions de gent que es va formar "aquí", sinó que se'n vagi fastiguejat el Guardiola, ell, que ha "mamat" Barça, deu veure que no és possible fer-se gran amb un mínim de garanties dins el manicomi.

Ara fitxaran una corrua de sudamericans que es veu que ho solucionaran tot (l'any passat, refitxant –quin mot més trist!– Gerard i De la Peña, també ens havíem de menjar el món...). Potser sí. Però, mentrestant, a mi només em queda el remei del record del passat, per no perdre de vista que hi havia una cosa que es deia futbol i que nosaltres el jugàvem més que bé.

TOT EN MARCS

MARC

Sul

Torres i Bages, 13 - Tel. 93 726 49 55 - 08201 SABADELL

MONISTROL

CINE FOTO

Fotografia - Cinema

Passeig de la Plaça Major, 4
SABADELL

TALLER O B E R T

Maite Batalla

Graduada en Arts Plàstiques

ESCOLA-TALLER DE DIBUIX I PINTURA
Baronia, 12 Tel. 93 717 83 83 08202 Sabadell (Barcelona)